

Jamsai

ทั้งที่ใกล้ตายแล้วหัวใจ

แต่ทำไมเมื่อเขาเข้ามาใกล้เธอก็กลับใจเต้นตึกตักทุกที

Jamsai
ทดลองอ่าน

Pheromone

Mania

โมเมนต์ร้าย

หัวใจ

หลงเสน่ห์รัก

Jamsai
ทดลองอ่าน

PeePigga เขียน

ZOO นวนิยาย

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Pheromone Mania ไมเมนต์ร่าย หัวใจหลวเสน่หรััก

PeePigga เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2442-3

ภาพประกอบ

มธุริน จุฬพัฒพงษ์ (zoo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

การเกลียดใครสักคนมากๆ มันต้องมีเหตุผล และหากคนคนนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้เราต้องเสียใจ เสียความรู้สึก และเป็นคนที่ทำให้เราต้องมีแผลในใจมายาวนานแล้วละก็ มยองนังไม่อยากจะคิดเลยล่ะค่ะว่าเรื่องที่ทำให้เกลียด มันจะเป็นเรื่องร้ายแรงขนาดไหน

สำหรับเรื่องนี้ Pheromone Mania โมเมนต์ร้าย หัวใจหลงเสน่ห์รัก ผลงานเรื่องใหม่ของ PeePigga นั้น นางเอกของเราเนี่ย เกลียดพระเอกสุดขีดหัวใจเลยทีเดียวนะ แต่มยองนังขอแอบกระซิบนิดนึงนะค่ะว่าความสัมพันธ์ที่น่าจะเป็นไปได้ระหว่างพระเอกกับนางเอกนั้น จะมีสัตว์เลื้อยตัวน้อยคอยมาเป็นกาวใจให้กับทั้งคู่ด้วยล่ะค่ะ แล้วก็พลิกเปิดหน้าถัดไปมาลุ้นกันดีกว่าค่ะ ไปเลยยย

ด้วยไมตรีจิต

สวณ้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่า~ PeePigga กลับมาอีกแล้วว ในที่สุดปีนี้ก็มีนิยายตีพิมพ์มากกว่า
หนึ่งเล่มแล้ว จ๊อจ อีใจ~ ออกเล่มใหม่ที่ไ้ก็ยังตื่นเต้นเหมือนออกเล่มแรกเลย

ครั้งนี้มาพร้อมกับนิยายรักหวานแหวกกึ่งแฟนตาซีนิดๆ แอบบอกว่าพระ-นางเรื่องนี้
มีถึงเนื้อถึงตัว (??) กันด้วยนะเออ แถมยังมีความน่ารักมุ้งมิ้งของเจ้าหนูน้อยด้วย
ตอนแรกกะว่าจะแต่งเกี่ยวกับน้องหมาอีกเล่ม แต่ไหนๆ ปีนี้ก็ปีหมู เลยเปลี่ยนเป็นหมู
แทนละกัน (ฮahaha) เรื่องราวจะเป็นยังไงต้องไปติดตามต่อในเล่มน้า

ขอบคุณทุกๆ คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ได้ตีพิมพ์ออกมา ขอบคุณ
ทุกๆ กำลังใจ และขอบคุณทุกๆ คนที่ติดตามผลงานของ PeePigga จะพยายาม
พัฒนาฝีมือตัวเองต่อไปนะคะ

แวะไปพูดคุย ติดตามข่าวสาร หรือติชมนิยายได้ทางเพจ PeePigga รอคอยกับ
ทุกคนเสมอนะคะ

รักคนอ่านทุกคนน~

บทนำ

เคยเกลียดใครมากๆ ไหม

ถ้าเราเกลียดเขา เราคงไม่อยากมองหน้า ไม่อยากเข้าใกล้ ไม่อยาก
สนใจคนคนนั้น ไม่อยากยุ่งด้วยเลยใช่ไหม

ฉันคิดว่าใช่

และฉันมั่นใจมากกว่าตัวฉันเองเกลียดเขาที่สุด!

แต่...ทำไม...

"มองอะไร"

คำถามจากผู้ชายที่ฉันโคตรเกลียด เพราะในอดีตตอนเรียน ม.ปลาย
เขาเคยหลอกหลวงฉันอย่างเจ็บแสบ ทำให้ฉันกลายเป็นตัวตลกในสายตาของเขา
และเพื่อนคนอื่นๆ ฉันเกลียดเขาชนิดที่หลังจากเกิดเรื่องนั้นฉันก็บล็อกเขา
ทุกช่องทางการติดต่อ ไปเรียนเจอกันก็เมินเฉย เย็นชา ไม่คุย ไม่มองหน้าเขา
อีกเลย จนกระทั่งเขาย้ายโรงเรียนไป ฉันก็ไม่ได้ยินข่าวคราวเขาอีก

อ้อ! เคยเจอกันอีกครั้งในงานรียูเนียนตอนฉันเรียนอยู่มหา'ลัยปี 1 แต่นั่น
ไม่ใช่ความทรงจำที่ดีเท่าไร ถือเป็นวันที่น่าโมโหมากๆ วันหนึ่งสำหรับฉันเลย
ก็ว่าได้ ฉันไม่อยากจำเรื่องราวในวันนั้นเลยจริงๆ

7

ทั้งที่คิดว่าคงไม่ได้เกี่ยวข้องกันอีกแล้ว แต่หลังเรียนจบมหา'ลัยกลับ
มีโอกาสให้ต้องมาเจอกันอีกหลายๆ ครั้ง รวากับฉันถูกโชคชะตากลั่นแกล้ง
แต่แค่เจอกันนะยังไม่เท่าไร

ยังมีบางอย่างที่เลวร้ายกว่านั้นอีก...

"มิน สายตาของเธอทำให้ฉันเริ่มกลัวนะ" เสียงเข้มของเขาดังสติของฉัน
กลับมา

"..."

ฉันก็ไม่ได้พยายามมองเขาแบบนั้นซะหน่อย แต่ว่า...แต่...

"อะ...ฉัน..."

ไอ้ความรู้สึกนี่มันอะไรกัน! ทำไมต้องรู้สึกดีတာดีใจเวลาที่ได้เจอหน้าเขา
ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน ไม่ใช่แค่ดีใจนะ ร่างกายยังสั่นระริก
อยากจะเข้าไปใกล้ เข้าไปกอด อยากจะเข้าไปดมกลิ่นเขา...

ไม่นะ ไม่!!

แคคิดก็กลัวตัวเองแล้วว

"อะ...คือว่า..."

ฮือออ จะหยุดความคิดบ้าๆ นี่ยังไงดี จะทำยังไงดีๆ

ฉันเริ่มสติแตก

โอ้ยยย! ไม่รู้ด้วยแล้วว้ยยยย

หมีบ...

"เออร์มิน!!"

รู้ตัวอีกทีฉันก็กระโดดกอดเขาไปแล้วเต็มเปา แล้วยังพยายามยึ้นจูมก
ของตัวเองจะไปดมกลิ่นที่ซอกคอของเขาอีก

อ้ากกกก!

ร่างกายฉันเป็นอะไรไปเนี่ยยยย!

1

เมียงมอง

ย้อนกลับไปเมื่อสามเดือนก่อน...

ที่โรงพยาบาลชุมชนแห่งหนึ่ง

"โอ้ยยย"

ฉันร้องโอดครวญ ขณะเดิน (กิ่งคลาน) ออกมาจากห้องน้ำซึ่งอยู่ด้านหลังสุดและมุมที่ลึกที่สุดของตึกผู้ป่วยนอกในโรงพยาบาลใกล้บ้าน ดินะที่ตอนนี้อยู่ไม่มีใครเดินผ่านมา ไม่งั้นฉันคงอายและอณาใจกับสภาพตัวเองสุดๆ คนไม่เคยต้องเสียหน้าหกรอบ วิ่งเข้าๆ ออกๆ ห้องน้ำจนหมดแรงนะ ไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกนี้หรอก!

บ้าจริง! เพราะล้มต่าปูปลาร้าทำพิษแน่ๆ เลย แต่ปกติฉันก็กินล้มต่าบ่อยนะ ไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย

หรือไม่ว่าเพราะนมจืดที่หมดอายุไปแล้วสามวันนั้น...แต่หมดอายุไปแค่สามวัน นมก็อยู่ในตู้เย็นตลอด รสชาติก็ไม่ได้เปรี้ยวซะหน่อย ฉันก็เลยดื่มไปอะ (ไม่ดื่มะทุกคน ห้ามเลียนแบบเด็ดขาด!)

แต่ถ้าไม่ใช่เพราะของกิน ก็อาจจะเพราะฉันเครียดจนท้องเสียก็ได้ (เครียดจนท้องไส้ปั่นป่วน อะไรจ้) ช่วงนี้ยอมรับว่าฉันเครียดสุดๆ เพราะเรียนจบปริญญาตรีมาเกือบครึ่งปีแล้วยังหางานไม่ได้เลย ทั้งที่ฉันส่งใบสมัครงานไปที่บริษัทตั้งหลายแห่ง แต่ไม่มีบริษัทไหนตอบกลับมาเลยจ้า แงงง ร้องไห้เป๊

นี่ถ้าสมัครงานในบริษัทที่ตรงกับสาขาที่เรียนจบมาไม่ได้จริงๆ ฉันจะไปหางานอื่นทำแบบจริงๆ จังๆ ละนะ ถึงระหว่างนี้จะรับงานฟรีแลนซ์ออกแบบเล็กๆ น้อยๆ จากคนรู้จักมาทำบ้าง แต่ฉันรู้สึกว่างานกับรายได้มันยังไม่มั่นคง (หรือฝีมือฉันไม่ถึงเองก็ไม่รู้) แล้วใจจริงฉันก็อยากลองทำงานในบริษัทตามสาขาที่เรียนจบมาด้วย (ฉันเรียนจบนิเทศ สาขาโฆษณามานะ)

แม้ว่าคุณพ่อคุณแม่จะไม่ได่กดดันที่ลูกสาวคนโตอย่างฉันว่างงาน ทั้งยังบอกว่าพวกท่านเลี้ยงฉันได้ สบายมาก แต่ฉันกลับยิ่งกดดันกว่าเดิมอีก ถึงจะไม่ค่อยได้ขอเงินพวกท่านใช้เพราะฉันเองก็มีรายได้บ้างนิดหน่อยจาก

10

การรับงานฟรีแลนซ์ แต่แบบ มันก็รู้สึกผิดอะที่ยังไม่สามารถหาเงินช่วยแบ่งเบาภาระคุณพ่อคุณแม่ หรือทำให้พวกท่านมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สบายกว่านี้ได้ แต่มคุณป้าแถวบ้านยังคอยถามทุกกกกวันว่าเมื่อไหร่ฉันจะไปหางานหารการทำซะที (คุณป้าคงไม่เห็นว่ที่นั่งจ้องโน้ตบุ๊กอยู่ทุกๆ วันนี่คือนั่งทำงานจ้า ไม่ได้นั่งจ้องเล่นๆ นะเฮ้ย) ฉันเลยเครียดว่าต้องหางานให้ได้เร็วๆ

ล่าสุดก็ส่งใบสมัครไปอีกทีละ แต่เจียบกริบเลยจ้า จะโดนเทอีกแล้วเหวอะะ ม่ายยยย!

โครกก ครากกก

เสียทั้งห้องอย่างปั่นป่วนตึงตสนให้กลับคืนมา ก่อนที่อารมณ์ตัวเองจะดำดิ่งลงไปมากกว่านี้ ฉันถอนหายใจเฮือก เอามือกุมท้อง โอ้ยยย เหนื่อยปวดท้องซะมิด อยากไปเข้าห้องน้ำอีกแล้วอะ แต่รู้สึกว่ามันไม่มีอะไรจะออกแล้วว้ยยย

คิดว่าฉันต้องเสียหนักมากถึงขั้นยอมมาโรงพยาบาล ทั้งที่เป็นคนไม่ชอบบรรยากาศของโรงพยาบาลเลยจริงๆ (ไม่ชอบบรรยากาศที่เห็นคนเจ็บคนป่วยอะ) ถ้าอาการไม่เลวร้ายสุดๆ ฉันไม่มาโรงพยาบาล ไม่มาหาหมอหรอกนะบอกเลย! แต่รอบนี้ยอมมาเพราะมันไม่ไหวแล้ว เหมือนจะตายคาห้องน้ำให้ได้ โหกกก

แต่มาถึงขั้นตอนนั่งรอตรวจหน้าห้องหมอแล้ว ท้องไส้เจ้ากรรมก็ยังโวยวายไม่เลิก ฉันเลยต้องวิ่งแจ้นมาเข้าห้องน้ำที่อยู่ห่างจากหน้าห้องตรวจมาก อารมณ์แบบต้องวิ่งๆ ไป อดทนอดกลั้นไป นึกว่าจะไม่ทนซะแล้ว ฮือออ

ฉันจะมีชีวิตรอดถึงวันพรุ่งนี้ไซ้ไหม จะขาดน้ำขาดแร่ธาตุหมดร่างกายตายก่อนหรือเปล่าเนี่ย โอ้ยยย เหนื่อยว้ย!

ก็...

ขณะที่กำลังเดินสะโหลสะเหลกลับไปที่หน้าห้องตรวจอย่างคนหมดเรี่ยวแรงเท้าของฉันก็หยุดกึก เมื่อสายตามองเห็นใครบางคนกำลังเดินมาทางนี้พอดี พี่!!

เร็วยิ่งกว่าความคิด ฉันรีบหลบเข้ามุมผนังตึก หัวใจเริ่มเต้นตึกๆ รัวๆ

ด้วยความตื่นตระหนกตกใจ

นั่นมัน...

เอ๊ะ หรือว่าฉันตาฝาดไป?

ฉันสงบจิตสงบใจตัวเอง ก่อนจะค่อยๆ สะโง่งหน้าออกจากผนังมูมตึก
โผล่ออกไปส่องดูว่าสิ่งที่ตัวเองมองเห็นเมื่อก็คือเรื่องจริงหรือเปล่า

เอ?...ไม่มีแะ หรือว่าฉันตาฝาดจริงๆ?

อ๊ะ นั่นไง! คนคนนั้นไง!

ฉันจ้องมองภาพคนที่ยืนอยู่ไกลออกไปตรงโน้นให้ชัดๆ เพ่งมองใบหน้า
ของเขาให้แน่ใจว่าฉันจำคนไม่ผิด ตอนนั้นเขาคอนันท์กำลังหยุดยืนคุยโทรศัพท์อยู่
สายตามองไปทางอื่นเหมือนมองหาอะไรสักอย่าง แล้ววินาทีต่อมาเขาก็หันหน้า
มองตรง ซึ่งมูมนี่ทำให้ฉันมองเห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน

ชะ...ใช่จริงๆ ด้วย

หมอนั่นจริงๆ!!

'มอลต์' ผู้ชายที่เคยเรียน ม.ปลาย ที่โรงเรียนเดียวกัน ห้องเดียวกัน
ซึ่งเราคงจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ หากวันนั้นตอน ม.4 เทอม 2 เขาไม่ก่อเรื่อง
เลวร้ายจนสร้างบาดแผลในใจให้ฉันลืมไม่ลงตราบนานเท่าทุกวันนี้

'เป็นแฟนกันนะ'

ตอนนั้นที่เขามาสารภาพรักฉันกลางห้องเรียน เพื่อนๆ ต่างส่งเสียง
วืดวืวแซวเป็นฉากประกอบ ทั้งเพื่อนของเขา รวมถึงเพื่อนของฉันด้วย เพราะ
ก่อนหน้านี้เพื่อนๆ ก็เริ่มประเด็นล้อจับคู่เสียรีให้ฉันกับเขาเป็นแฟนกัน ตั้งแต่
เราได้รับเลือกให้ถือพานไหว้ครูประจำห้องคู่กัน แล้วเราสองคนก็มีไ้มเมนต์
ให้เพื่อนๆ จินอยู่บ่อยๆ

แต่ที่แ่กกว่านั้นคือ...ฉันเองก็ดันแอบชอบเขาอยู่จริงๆ

ก็เขาทั้งหล่อ ตัวสูง เรียนดี แถมยังเล่นกีฬาเก่ง เขาเป็นนักบาสของ
โรงเรียนเชียวนะ วันไหนที่ฉันกลับบ้านช้าแล้วต้องไปนั่งรอผู้ปกครองมารับ
แถวๆ หน้าโรงเรียน ซึ่งสนามบาสก็อยู่หน้าโรงเรียนเหมือนกัน ฉันก็มักจะ
แอบมองตอนเขาซ้อมบาสกับคนในชมรม ท่วงท่าตอนที่เขาเลี้ยงลูกบาสหรือ
ตอนที่เขากะโดดขึ้นสู่ตบาสนั้นนะ เท่สุดๆ ไปเลย

12

แล้วถ้ามีคนที่แอบชอบมาขอคบเป็นแฟนกลางห้องเรียนแบบนี้
จะให้ฉันตอบว่าไงล่ะ

แน่นอน! ฉันพยักหน้าอย่างเขินๆ แล้วตอบไปว่า

'อ้อ ตกลง'

และนั่นคือจุดเริ่มต้นที่เปลี่ยนจากความชอบเป็นความเกลียดชัง!

เพราะทันทีที่ฉันตอบรับคำขอเป็นแฟน เสียงเฮของเพื่อนผู้ชายก็
ดังกระหึ่ม พวกนั้นเข้ามากดคอมมอลต์ด้วยสีหน้าเหมือนเยาะเย้ย สะใจสุดๆ
แล้วก็แย่งกันพูดเสียงแข็งแซ่

'เห็นไหม กูบอกแล้ว!'

'ง่ายมาเลยมึง'

'มีเงินเล่นเกมเย็นนี้แล้วไว้ยยย!'

คำพูดพวกนั้นให้ฉันรู้สึกว้าก

มอลต์ทำหน้าอึ้ง หันไปด่าเพื่อนให้เงียบแล้วมองหน้าฉันพร้อมกับ
เอามือเกาท้ายทอย ก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วบอกเสียงเบา

'เออ...มิน โทษที ฉันไม่คิดว่าเธอจะตอบตกลง'

ไม่ต้องมีคำอธิบายอะไรอีก ฉันเข้าใจทุกอย่างแล้วว่าเขาแค่ล้อเล่น
แก้มมาขอคบกับฉันเพราะพนันกับเพื่อนไว้ สงสัยเพื่อนเขาคงเลือกข้างว่าฉัน
จะตอบรับ ส่วนตัวเขาเองกลับเลือกข้างว่าฉันจะปฏิเสธ

แล้วสุดท้ายฉันก็ทำให้เขาแพ้พนัน...เสียเงิน...

แต่ฉันโคตรเสียความรู้สึก!

'ฉันล้อเล่นต่างหาก ใครจะอยากคบกับนายล่ะ ไอ้บ้าเอ๊ย!'

ฉันโกหกไป ไม่สนใจแล้วว่าใครจะคิดยังไง ช่างมัน!!

ทั้งที่ฉันชอบมอลต์จริงๆ นะ ฉันปลื้มเขามากๆ เลยด้วย แต่ความรู้สึก
ทุกอย่างมันจบลงตั้งแต่วันนั้น และไม่ใช่แค่ความชอบที่จบลง แต่รวมถึง
ทุกความรู้สึกที่ฉันมีต่อเขาด้วย แม้แต่ความรู้สึกดีๆ ที่เพื่อนควรจะมีให้กับ
เพื่อนคนหนึ่งก็ไม่เหลือ เขากลายเป็นคนที่ฉันโคตรเกลียดและรังเกียจ ฉันเลิกคุย
เลิกเข้าไปยุ่งเกี่ยว และบล็อกเขาทุกช่องทางติดต่อ ทั้งโลกความจริงและ
โลกโซเชียล เพราะไม่อยากรับรู้เรื่องราวใดๆ ของเขาอีกแล้ว แค้นน้ำก็ไม่อยาก

มอง แคชื่อหรือเสียงของเขาก็ไม่ยากได้ยิน หรือแม้กระทั่งอากาศก็ยัง
ไม่ยากใช้หายใจร่วมกัน

ฉันเกลียดเขา...เกลียดสุดหัวใจ!!

ถึงแม้หลังจากเหตุการณ์ตอนนั้นฉันจะไม่ได้ถูกเพื่อนๆ ในห้องล้อเป็น
คำพูดตรงๆ และพวกเพื่อนๆ ของมอลด์ก็ไม่ได้ตอกย้ำซ้ำเติม (อีกทั้งฉันเองก็
ไม่ยุ่งกับคนพวกนั้นอีกเลย) แต่ก็ยังมีพวกผู้หญิงบางคนที่ไม่จะไม่พูด แต่ก็
ลอบมองฉันด้วยสายตาสมเพชเวทนา ทั้งที่ฉันบอก (โกหก) ไปแล้วว่าล้อเล่น
แต่พวกนั้นคงไม่เชื่อ ฉันก็ทำได้แค่พยายามไม่ใส่ใจ

กว่าจะผ่านช่วงเวลาที่เราร้ายนั้นมาได้ ฉันต้องเสียความรู้สึกไปมาก
แค่ไหน เสียน้ำตาไปเท่าไร เขาคงไม่เคยรับรู้ ไม่เคยสนใจอะไรเลย แต่ก็
ช่างเถอะ ฉันก็ไม่ได้อยากให้เขามาสนใจฉันอยู่แล้ว

ซึ่งตั้งแต่เกิดเรื่องนี้ขึ้น ฉันก็ไม่กล้าชอบหรือรู้สึกดีๆ กับผู้ชายคนไหนอีก
ให้คบเป็นเพื่อนนะได้ แต่จะไม่มีทางกล้าเล่นมากไปกว่านั้น

พอแล้ว ฉันเซ็ดแล้วจริงๆ

แล้วต่อมามอลด์ก็ย้ายโรงเรียนไปอย่างกะทันหันตอน ม.5 เทอม 2
กลางเทอมหลังจากที่คุณพ่อคุณแม่ของเขาหย่าร้างกันไม่นาน ซึ่งฉันมารู้เรื่องนี้
ทีหลังนะว่าเขาย้ายโรงเรียนเพราะปัญหาครอบครัว ทั้งที่จริงๆ แล้วคุณแม่ของฉัน
ก็เป็นเพื่อนกับคุณพ่อของมอลด์ แต่คุณแม่รู้เรื่องที่ฉันเกลียดไอบ้ามอลด์นั้น
และรู้ว่าทำไมถึงเกลียดด้วย คุณแม่เลยไม่ค่อยพูดเรื่องครอบครัวของมอลด์
ให้ฉันฟังเท่าไร (แม้มีบางครั้งจะพูด แต่พอฉันบอกว่าไม่อยากฟัง คุณแม่ก็
จะไม่พูดอะไรต่อ)

แม้แต่เพื่อนหลายคนก็รู้เรื่องที่มอลด์จะย้ายโรงเรียนมานานแล้ว แต่
ไม่มีใครบอกฉันเรื่องนี้เลยสักคน อาจเพราะรู้กันดีว่าฉันเกลียดเขามากเลย
ไม่มีใครพูดถึงเขาให้ฉันได้ยินละมัง ฉันจึงไม่รู้ล่วงหน้าเลยว่าไอบ้ามอลด์จะ
ย้ายโรงเรียนไป และย้ายไปอยู่ที่อื่นด้วย ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาจะย้ายไปที่ไหน
ฉันไม่ได้สนใจอะ แต่พอเขาย้ายไปที่ใดเหมือนกันนะ ฉันรู้สึกตัวเองสบายใจ
ขึ้นเยอะที่ไม่ต้องเจอหน้าเขาอีก ไม่ได้มีความรู้สึกอึดอัดอะไรเลย
สักนิด

14

ดีชะอีก ขอให้ชาตินี้อย่าได้เจอเจอกันอีกเลย!!

แต่คำขอก็ไม่เป็นจริง เพราะฉันดันเจอเขาอีกครั้งในงานรียูเนียนห้อง ม.ปลาย ซึ่งในขณะนั้นฉันกำลังเรียนอยู่มหา'ลัยปี 1 ตอนแรกที่เจอในงาน ฉันก็ไม่ได้จะไปยุ่งกับไอ้บ้ามอลต์อยู่แล้ว แต่เพราะในงานมีกิจกรรมเล่นเกม ให้เพื่อนๆ เล่นหลายเกม หนึ่งในนั้นคือ 'เกมสามขาภินิบา' ที่ผู้เข้าแข่งขัน จะต้องเล่นเป็นคู่กัน แข่งกันประมาณห้าหกดุ่ แล้วพิธีกรดันสุ่มจับสลากได้ ชื่อฉันให้เล่นเกมคู่กับไอ้บ้ามอลต์นั่น! ถึงฉันไม่อยากเล่น แต่ก็ทำได้แค่วิวยวายแล้วยอมไปเล่นเกมตามกติกา เพราะไม่อยากจะความเกลียดชังส่วนตัวของฉันทำให้งานกร่อย

แต่เกิดอะไรขึ้นรู้ใหม่...ไอ้บ้ามอลต์กลับกว่นประสาทฉันตั้งแต่เริ่มเกมเลยจ้า! แกล้งเดินเหยียบเท้าฉันบ้าง แกล้งเดินเบียดมาทางฉันบ้าง แถมยังยัดเยียดของกินในเกมให้ฉันกินเยอะกว่าที่ตัวเองกินอีก แม้ระหว่างเล่นเกมจะมีเหตุการณ์บางอย่างทำให้เกมสะดุด ฉันรู้สึกส่าหิดีใจเกินว่าเกมจะหยุดแล้วแต่ไม่ค่า! เกมยังเล่นต่อไป แล้วฉันต้องทนเล่นเกมไปจนจบอย่างโคตรทรมานใจ แต่คู่ของฉันกับไอ้บ้ามอลต์ดันแข่งชนะเลิศชะงั้น

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ฉันก็เกลียดเวลาที่ถูกไอ้บ้ามอลต์แกล้ง เหมือนเขาสนุกมากอะ ทำเหมือนไม่รับรู้อะไรเลย หลังเล่นเกมจบยังมีหน้ามาชวนฉันคุยอย่างยินดีปรีดาเรื่องที่คู่เราแข่งชนะเลิศอีก ฉันเลยพูดตอกหน้าให้เขาลำนึกชะบั้งว่าฉันยังไม่ลืมเรื่องที่เขาคเคยหลอกฉัน พูดย้าให้เขาจำใส่ใจสมองไว้ อีกว่าฉันยังเกลียดเขา แล้วจากนั้นก็ปฏิบัติต่อเขาเหมือนเป็นอากาศธาตุเช่นเดิม หลังจากได้ยืนแบบนั้นไอ้บ้ามอลต์ถึงได้ไม่มายุ่งกับฉันอีกจนกระทั่งจบงานรียูเนียน

หลังจากนั้นฉันก็ไม่ได้เจอเขาอีก ไม่ได้ข่าวด้วย (ฉันตั้งใจที่จะไม่รับรู้ข่าวสารของเขาเองด้วยแหละ) ผ่านไปหลายปี ฉันโง่ใจ คิดว่าคงไม่ได้เจอเขาอีกแล้วละ แต่วันนี้กลับได้เจอเขาแบบไม่คาดฝันซะได้!

เขาโผล่มาที่นี้ได้ไงเนี่ยย

ว่าแต่เขาทำที่นี้ทำไม เขาป่วยเหรอ แต่ถ้าป่วยก็น่าจะไปหาหมอที่โรงพยาบาลแถวบ้านที่เขาย้ายไปสิ หรือว่ามีใครป่วยหรือเปล่า อ๊ะ! ฉันไม่ได้

อยากรู้เรื่องของเขามากมายนะ แค่อสงสัยเฉยๆ

ก็...

ขณะที่กำลังคิดและเถียงตัวเองในใจอยู่นั่นเอง คนที่ฉันแอบมองอยู่ที่
หันกลับมา แล้วฉันกับเขาก็สบตากัน...

วะ...เวอร์แล้ว!!

พี่ป!!

ฉันรีบหลบมุกกลับเหมือนเดิม หัวใจเต้นแรงกว่าเดิมอีก ไม่รู้หลบ
ทันไหม เขาจะเห็นหรือเปล่าเนี่ย แต่เมื่อกี้เหมือนสบตากันจังๆ เลยนะ
อ้ากกก!

รีบหนีก่อนละกัน!!

ไม่ใช่แค่คิด ฉันยังรีบหมุนตัวเดินออกจากตัวอาคารไป อ้อมไปเข้า
ด้านหน้าตึกดีกว่า (จะกลับไปไปที่น้ำห้องตรงจนะนะ) ถึงมันจะเดินอ้อม
ไกลมากก็เถอะ แต่ฉันไม่อยากเสี่ยงไปเจอหน้าหมอนั่นให้รำคาญใจ

ออกไปนอกตึกแล้วฉันก็เดินลัดเลาะไปด้านข้างของตึก ซึ่งเป็น
ช่องทางเดินแคบๆ ระหว่างผนังตึกกับรั้วของโรงพยาบาล เดินไปก็เหลียวมอง
ข้างหลังไป กลัวว่าจะมีใครเดินตามมา ก็ดีที่ไม่มี

แต่แล้ว...

"ว้าย!!"

พอหันกลับมามองทางข้างหน้า ฉันก็เผลอร้องด้วยความตกใจ เมื่อเห็น
ผู้หญิงคนหนึ่งท่าทางพิกลยืนอยู่ ไม่รู้ว่าโผล่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ สภาพผมเผ้า
ของเธอคนนั้นดูยุ่งเหยิงเหมือนไม่ได้สระผมมาเป็นปีๆ เสื้อผ้าก็สกปรกเหมือน
ไม่เคยผ่านการซักมาเลยสักครั้ง กลิ่นตัวก็เหม็นหึ่ง ไหนจะรอยยิ้มแปลกๆ
แววตาเลือนลอย กับน้ำลายที่ไหลที่มุมปากนั่นอีก

นะ...น่ากลัว!

คนบ้าจี้เหวอ กรีดดด!

ด้วยความกลัวสุดขีดเพราะฉันดันมาคนเดียวด้วย ฉันจึงรีบวิ่งกลับ
ทางเดิมอย่างรวดเร็วชนิดที่ลืมไปแล้วว่าเมื่อกี้ตัวเองเคยเหนื่อยเพราะท้องเสีย
จนเกือบหมดแรงมาก่อน พอหันไปมองด้านหลัง...คีนะที่อีกฝ่ายไม่วิ่งตามมา

1.6

แล้ว...ก็เห็นมีอีกคนมาพาตัวคนบ้าคนนั้นไปด้วย น่าจะเป็นญาติๆ กันมั้ง
ไม่รู้สิ รีบไปดีกว่า

แต่ในจังหวะที่ฉันเดินเร็วๆ แล้วเลี้ยวตรงมุมตึกเพื่อจะเข้าไปในตัวอาคาร
นั่นเอง

พลัก!!

ก่อนที่จะเลี้ยวพ้นมุมตึกดันมีใครก็ไม่รู้โผล่มาอย่างกะทันหัน ฉันเบรกด่วน
ตัวเองไม่ทันเลยชนเข้ากับใครคนนั้นอย่างจัง! แรงกระแทกทำให้ฉันหงายหลัง
จะล้ม เนื่องจากคู่อริตัวโตกว่ามาก แต่คนที่ชนก็ช่วยโอบคว้าตัวฉันไว้ได้ทัน
ฉันถอนหายใจเฮือก กำลังจะเงยหน้าขึ้นขอบคุณ แต่คำพูดทุกอย่างก็ถูก
กลืนหายเข้าลำคอไปหมดเมื่อเห็นหน้าคนที่ช่วยฉันชัดๆ

อะ...ไ้บ้ามอลต์!!

ฉันนิ่ง อึ้ง อ้าปากค้าง ทั้งที่เมื่อสักครู่สำหรับนี่แทบตาย ไม่คิดว่าสุดท้าย
ก็จะได้มาเจอกันอีก แถมมาเจอในระยะประชิดแบบนี้ด้วย

กริดดดดดดด

"จะรีบไปไหนของเธอ หนีอะไรมาเหรอ"

เสียงของเขาเรียกสติของฉันให้กลับคืนมา และเพิ่งรู้ว่าตัวเองอยู่
ในสภาพที่เหมือนถูกเขากอดไว้ทั้งตัวเลย

อื~ รังเกียจ!

"ปะ...ปล่อยนะ!!"

ฉันวิงวอนทันทีที่ตั้งสติได้แล้วผลักเขาออกไปเต็มแรง อีกฝ่ายคงไม่ได้
ตั้งหลักเลยผละ ถอยห่างออกไปอย่างเซๆ จนเกือบล้ม

จิ!! ทำไมไม่ล้มล่ะพะ ล้มหัวกระแทกพื้นเลือดสาดไปเลยได้อีกดี อี๊ยยย!
(เจ้าคิดเจ้าแค้นต่อกันเป็นเรื่องไม่ดีนะทุกคนน แต่ตัวฉันอดใจไม่ไหว
ไม่ได้อะ!)

"เฮ้ย! ทำอะไรเนี่ย เกือบล้มแล้วเห็นไหม..."

"ก็นายแะะอั้งฉันก่อน!"

"หา?" "ไ้บ้ามอลต์ทำหน้าประหลาด "เดี๋ยวๆ เมื่อกี้เราเดินชนกัน
เธอจะล้ม ฉันเลยช่วย..."

"ยุง!!"

ก็รู้ทั้งรู้ว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะแะต๊ะจิ้นจริงๆ หรอก เมื่อกัมันเป็นอุบัติเหตุ แต่จิ้นอยากพูดโทษเขาไปจิ้นแหละ อยากพูดให้เขารู้สึกแย่ รู้สึกผิดเฉยๆ ถือเป็นการแก้แค้นไปด้วยในตัว แต่เขาจะรู้สึกผิดไหมก็อีกเรื่องหนึ่ง

แต่จะว่าไป...นี่เป็นครั้งแรกในหลายๆ ปีเลยนะที่จิ้นยอมพูดกับเขา ทุกทีนี่จะเห็นเขาเป็นอากาศธาตุไปเลยจ้า แต่เมื่อกัมันจุกละหุก ตั้งป้อมทำตัวเย็นชาไม่ทัน ไม่เป็นไร ช่างเถอะ หลังจากนั้นไปจะไม่สนใจแล้ว เฮอะ!

จิ้นสะบัดหน้าหนี ละสายตาจากเขาแล้วเดินหนีกลับเข้ามาในตึกผู้ช่วยนอก แต่ก็ยังได้ยินเสียงอีกฝ่ายดังตามมาจากด้านหลัง

"อ้าว มิน! จะไปไหน คุณกัมาก่อนดิ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน"

"..." ไม่สนใจๆๆ

"อย่าเมินกัดิเฮ้ย"

ไม่ใช่แค่เสียง คราวนี้มอลตื๊ววิ่งมายืนขวางหน้าจิ้นเลย ร่างกายที่สูงโปร่ง (เขาสูงกว่าเดิมเยอะมากอะ จิ้นเหมือนเป็นคนแคระไปเลยพอยืนใกล้เขา) กับหุ่นที่ล่ำบึกขั่นนิตๆ รวากับเขาออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอ นั้นยืนปิดกั้นทางเดินเกือบมิด จิ้นจะเดินเลี่ยง เขาก็ขยับตัวมาขวางทางจิ้นจิ้นเริ่มโมโห

"หลีกไป!!"

"คุณกัมาก่อน..."

"ไม่อยากคุย! ลืมไปแล้วหรือไงว่าจิ้นเกลียดนาย!"

"..." มอลตื๊วนี้ไป แอบเห็นความรู้สึกผิดจายแวบขึ้นมาในแววตาของเขาด้วย แต่จิ้นไม่แคร์ไม่สนใจ

"หลีก!!"

จิ้นออกแรงผลักอีกฝ่ายให้พ้นทาง ทั้งที่ตัวเขาใหญ่กว่าจิ้นตั้งเยอะ จะตืดตันยืนขวางจิ้นต่อไปก็ได้ แต่เขาคงรู้สึกละอายใจนิตๆ (มั้ง) ถึงยอมขยับตัวไปตามแรงผลัก หลีกทางให้จิ้นเดินต่อไป แล้วจิ้นก็เดินออกมาจากตรงนั้นเลยโดยไม่หันกลับไปมองด้านหลังอีก

ทั้งที่คิดว่าจะไม่ได้เจอกันอีกแล้วแท้ๆ ทำไมต้องโคจรมาเจอกันอีกด้วยนะ

ไอ้ยัยย! อารมณ์เสีย!

18

"ทำไมไปนานจังอะ อาการยังไม่ดีขึ้นหรือพี่"

พอกลับมาถึงที่หน้าห้องตรวจก็เจอคำถามจาก 'เซบิล' น้องชายพี่สงสัยของฉันทันที (แปลกใจชื่อของน้องชายฉันซะใหม่ ชื่อเซบิล (Sable) เป็นชื่อของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่งที่มีสีเทา ลักษณะคล้ายแมวอะ คุณแม่ตั้งชื่อนี้เพราะเห็นว่าเป็นชื่อที่แปลกดี แล้วเจ้าเซบิลก็หน้าตาน่ารัก และที่สำคัญเจ้าเซบิลอยู่ในหมวดสัตว์ตัวน้อยน่ารักเหมือนกับ 'เออร์มิน (Ermine)' ซึ่งเป็นชื่อของลูกสาวคนโตอย่างฉันนั่นเอง เออร์มินเป็นชื่อของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดหนึ่ง มีสีเทาเหมือนกัน แต่ลักษณะคล้ายเพียงพอน)

เซบิลเป็นคนพาฉันมาหาหมอ แล้วก็มานั่งรอหน้าห้องตรวจเป็นเพื่อนจริงๆ ฉันเกือบจะได้โบกแท็กซี่มาโรง'บาลแล้ว แต่น้องชายฉันกลับมาจากตึกหนังสือกับเพื่อนพอดี ฉันเลยให้ขอร้อง (แกมสั่ง) ให้เขาพาฉันมาหาหมอ และรอส่งฉันกลับบ้านด้วย

ที่ไปตึกหนังสือไม่ใช่ว่าน้องชายฉันเป็นพวกเด็กเรียนจำหรือเด็กขยันอะไรหรอกนะ แต่เป็นเพราะใกล้สอบปลายภาคแล้ว เพื่อนเขานัดตึกกัน เจ้าน้องชายเลยไปด้วยแค่นั้นเอง

"พี่มิน ได้ยินที่ถามไหม"

"อะ? ถามว่าไงนะ" มัวแต่คิดเพลินๆ เลยลืมไปเลยว่าอีกฝ่ายถามว่าอะไร เซบิลก็ทำหน้างงแล้วถามอีกรอบ

"ผมถามว่าทำไมไปห้องนี้นานจัง"

"อ้อ ไม่มีอะไร ก็ห้องเสียเหมือนเดิม" พูดถึงตรงนี้ก็หงุดหงิดขึ้นมา "แล้วก็เจอคนที่ไม่อยากเจอด้วย..."

"เจอพี่มอลต์หรือ"

ฉันหันขวับมองน้องชายอย่างอึ้งๆ "ไอ้เซ แกรู้ได้ไง แกก็เจอหมอนั่นหรือ"

"เจออะ เมื่อกี้ยังทักทายกันอยู่เลย เห็นว่าพี่เขามาเยี่ยมคุณปู่ที่ป่วย..."

"บอกทำไม ไม่ได้บอกรู้"

"..." เซเปิดส่งสายตามองแรงมาทันทีที่ฉันพูดจบ

อะ...อะไรวะ! ก็จริงอะ ฉันไม่ได้อยากรู้เรื่องของไอ้บ้ามอลต์นั่นซะหน่อย แล้วน้องชายก็รู้ว่าฉันเกลียดไอ้บ้ามอลต์มากกก ยังจะมาพูดเรื่องเขาให้ฉันฟังอีกทำไม

"ผมว่านะพี่..." ก่อนที่เซเปิดจะพูดจบ พี่พยาบาลหน้าห้องตรวจก็เรียกฉันเข้าไปพบคุณหมอในห้องตรวจเสียก่อน ฉันก็ลุกไปเลย ไม่สนใจสิ่งที่น้องชายจะพูด

เฮอะ! จะมีเรื่องอะไรมายย ถ้าไม่ใช่พูดให้ฉันเลิกเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น รู้จักยอมปล่อยวางเรื่องราวในอดีตซะที

แต่แล้วไงล่ะ ฉันเกลียดไอ้บ้ามอลต์! เกลียดๆๆ เกลียดมาตลอด ตั้งแต่ที่ถูกเขาหลอกนั่น จะให้เลิกเกลียดแล้วลืมทุกอย่างที่เขาเคยทำเหอ ผันไปเหอะ! เกลียดคนนะ ไม่ได้เป็นหวัด จะได้หายกันง่ายๆ

ในห้องตรวจคุณหมอก็อึกประวัติ ตรวจร่างกาย แล้ววินิจฉัยว่าฉันท้องเสียจากอาหารเป็นพิษ ก่อนจะสั่งยา บอกวิธีการปฏิบัติตัว แนะนำให้รับประทานอาหารอ่อนๆ อย่างใจึก ข้าวต้ม และจิบเกลือแร่บ่อยๆ ในช่วงนี้และให้ไปสั่งยาไปรับยาที่ห้องยา ซึ่งไม่ว่าจะเดินไปทางไหนในโรงพยาบาลฉันก็จะมองซ้ายขวาตลอด กลัวจะเผลอเจอกับคนที่ไม่อยากเจออีก

"พี่นี่อาการหนักนะอะ" ไอ้น้องชายที่เดินตามมาทำหน้าที่เอ๋อมระอ้าใส่ฉัน ไอ้น้องนี่! นับวันนิสัยยิ่งเสียแฮะ

"อะไรวะ!"

"พี่กลัวเจอพี่มอลต์ขนาดนั้นเลยเหอ"

"ตบปากตัวเองเดี๋ยวนี้! พี่ไม่ได้กลัว แต่เกลียด! พี่เกลียดหมอนั้นเลย ไม่อยากเจอ"

"ท่าทางจะเกลียดจนลืมนะตัวเองป่วยแล้วมั้ง"

"ไอ้เซ!!"

"รีบไปรับยาเถอะคร้าบ จะได้กลับบ้านกันนะอะ"

ฉันขึ้นหน้าน้องชายอย่างคาดโทษ ก่อนจะมองซ้ายขวาวอย่างระมัดระวัง เห็นว่าไม่มีเขาคนนั้นอยู่ในบริเวณหน้าห้องยากีรีบไปยื่นใบสั่งยาแล้วมา

19

20 ☆

นั่งรอรับยา ระหว่างนั้นเองก็เหลือบไปเห็นคนบ้ามพู่ที่ฉันไปจะเฝ้าอยู่ที่ทางเดินข้างตึกตอนนั้น เธอคงมานั่งรอตรงที่นั่งหน้าห้องยาเหมือนกัน นั่งอยู่กับคนที่ฉันคิดว่าเป็นญาติคนเดิมนั้นแหละ ซึ่งพอมาคิดดูดีๆ ทำไมตอนนั้นฉันถึงกลัวเธอขนาดนั้นเนี่ย ถึงเธออาจจะมีการป่วยทางจิต แต่เธอก็ยังไม่ได้คิดทำอันตรายอะไรฉันสักหน่อย ทำตัวเป็นกระต่ายตื่นตูมไปได้ ยัยเออร์มินเฮ้ย

คิดแล้วฉันก็ถอนหายใจเฮือก นึกสำนึกผิดกับตัวเองในใจเสียบๆ สักพักก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อให้ไปรับยา ยาที่คุณหมอจ่ายให้คือยาแก้ปวดเกร็งท้องกับเกลือแร่จิตทดแทนน้ำและแร่ธาตุที่เสียไปจากการท้องเสีย ซึ่งเภสัชกรก็ถามทวนชื่อเพื่อให้จ่ายยาถูกคน ชักถามประวัติโรคประจำตัว ประวัติแพ้ยา แล้วอธิบายวิธีการกินและการใช้อย่างละเอียดเรียบร้อยก็เสร็จครบถ้วนทุกขั้นตอน

"ไปเร็วไอ้เซ รีบกลับบ้าน"

ต้องไล่รีบปั่นป่วนอีกละ แต่ฉันไม่อยากเสี่ยงไปเข้าห้องน้ำที่โรงพยาบาล เพราะเดี๋ยวขวยเจอไอ้บ้ามอลตอีก ฉันเลยเร่งเข้าเซเบิลให้รีบพากลับบ้านเพราะจะไปเข้าห้องน้ำที่บ้าน ซึ่งน้องชายก็ยอมทำตามแต่โดยดี ถึงจะรู้ว่าเขาไม่ค่อยเต็มใจก็เถอะ แต่ฉันไม่สน ขอแค่ได้ออกไปจากโรงพยาบาลนี้เร็วๆ ก็พอ

เพราะฉันไม่อยากเจอไอ้บ้ามอลตนั้นอีกแล้ว

ไม่อยากเจออีกเลยจริงๆ!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624423.html>